



## Жук Андрій Сергійович

Андрій Жук народився 3 травня 1984 року у Запоріжжі, а дитячі роки провів у селі Кам'янка Городоцького району на Хмельниччині.

Малим щодня ходив п'ять кілометрів до сусіднього села на шкільний автобус. Вчився добре і вступив до Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького.

Легендарний комбат 72-ї окремої механізованої бригади Андрій Жук, позивний «Мауглі», з короткими перервами на відпустки, воював майже два роки. Командир взводу, командир роти, начальник штабу й командир одного з найкращих батальйонів бригади – він був командиром нового типу.

Йому довіряли бійці та командири, він не вибивав собі якихось привілеїв. Цінував життя простого воїна, перебував зі своїми підлеглими там, де небезпечно й важко: в бій – значить у бій, рити окопи – значить рити окопи, вести колону – на броні передньої машини. Їв із вояками, вів спартанський спосіб життя. Ділився всім, що мав. Службою в армії Андрій дорожив і хотів служити після закінчення війни, планував вступити у Національний університет оборони імені Івана Черняхівського.

У травні 2014 року Андрій Жук пішов до військкомату і попросився добровольцем на фронт. Із серпня вже воював на Донеччині, тримаючи південний фланг АТО у боях під Старобешевим, Петровським, Старогнатівкою, в секторі «М» у Волноваському районі. «Навколо комбата А. Жука завжди гуртувалась команда морально здорових і духовно сильних людей, – розповідав заступник командира 72-ї окремої механізованої бригади полковник Валерій Федоров. – Сам ніколи не намагався нікому догодити й іншим не дозволяв цього щодо себе. У нього було розуміння офіцерської честі, що офіцер – це військова еліта, зразок для інших. Там, де стояв його батальйон, ні про яку контрабанду не могло бути мови».

Увечері 27 травня 2016 року бійці батальйону помітили поблизу села Богданівка ворожу диверсійно-розвідувальну групу. Доповіли на командний пункт – і комбат Жук із двома військовослужбовцями виїхав автомобілем ГАЗ-66 на допомогу. Оберігаючи бійців, комбат сам пішов розвідати просування диверсантів, які вже встигли влаштувати засідку. Автоматною чергою поранено трьох наших бійців, комбат отримав шість поранень. Відкрили вогонь у відповідь. Сусідні підрозділи підтримали вогнем, ворог відійшов. Бій тривав кілька годин, відхід своєї диверсійно-розвідувальної групи противник прикривав мінометами й артилерією, використав установку «Град». Військові побратими залишилися живими, а Андрій був важко поранений і відійшов у вічність дорогою до шпиталю.